

“Ne mirkli nenožēloju, ka pārcēlos uz Iršiem”

VIENA NO “ZELTENĒM”.

→ 1. lpp.

Jau divus gadus Iršus par savām mājām sauc Līga Dīriķe, kura līdz tam dzīvoja Limbažos. Pārcelties uz mūsu pusi bija apzināts lēmums, un Līga to nenožēlo.

IVETA SKABA

Vajag lielāku mājokli

Vēl pirms pāris gadiem Līgas Dīriķes dzīvē bija Limbaži. Tur dzima un kopā ar divus gadus jaunāko māsu Baibu uzauga, mācījās Limbažu 1. vidusskolā. Pēc 9. klases beigšanas devās uz Valmieru, lai Pārtikas ražotāju vidusskolā apgūtu pavāra un konditora arodu. Profesiju apguva, taču prakses laikā saprata, ka sirds darbs tas nebūs, tāpēc arī pavāra vakanci nekur nemeklēja. Ne nieka nebēdāja un izmācījās par pārdevēju. Šai profesijai, kā zināms, garantēta saskarsme ar cilvēkiem. Pēc mācībām pagādījās kasieres darbs lielveikalā “Maxima” Limbažos. “Veikals ir mana vieta, no naudas arī nebija bail,” saka Līga. “Maximā”, kas bija vienīgā darbavieta, tika aizvadīti 14 gadi, un no kasieres uzkalpojās par vecāko kasieri. Līga teic, ka šis darbs patika un vienmēr uz to devās ar prieku.

Šajā laikā jaunā sieviete izveidoja savu ģimeni, piedzima bērni Tina, Rendijs, Jānis Kristaps un Niks. Visi mitinājās pusotristabas dzīvoklī. Katrs no bērniem pieprasīja savu teritoriju, taču, ņemot vērā nekus-

tamo īpašumu arvien augošās cenas, sapnis par lielāku mājokli Limbažos šķita nepieplidams.

Nav iemesla skumt

Attālums starp Iršiem un Limbažiem ir 140 kilometri. Kas gan Līgu ar ģimeni atveda uz šejieni? Ekonomiskās situācijas dēļ gados jaunāki cilvēki ierasti pārcēlas tuvāk lielajām pilsētām, kur ir darba iespējas, tuvumā skolas un bērnudārzi, pieejama arī interese izglītība. Izrādās, Iršu vārds Līgai sen nav svešs. Te dzīvo skolasbiedre kopš Valmieras laikiem, un ne reizi vien Līga draudzeni apciemoja. Jau tad viņai iepatīkās šis mazais jaukais pagastiņš. Kādā ciemošanās reizē Līga ieminējās, būtu labi, ja te varētu iegādāties lielāku dzīvokli nekā Limbažos! Kā tautā saka, nepagāja gads, kā draudzene zvanīja — vari doties uz šejieni, ir atbrīvojies četrstabu dzīvoklis! Tādu iespēju Līga negrasījās laist garām!

Tā kā ciemojoties Irši bija iepazīti, tie nemaz nešķita sveši. Arī draudzenes draugu loks tika iepazīts, ar laiku citi cilvēki. “Es vispār esmu komunikabls cilvēks,” saka Līga. “Lai gan dzīvoju Limbažu centrā, bija šķūnis, kur varēja audzēt trušiņus un cukurvīstīņas, tā ka lauki vien tuvumā bijuši.”

Jaunjelgava, kur dzīvo vīra tuvinieki, nav tālu, tādēļ ar pārcelšanos reizē “nošauts pāris zaķu”. Ģimeni nebiedēja arī tas, ka Iršu pagasts, lai

JĀIET ĶEKATĀS! Arī šīs jaukās maskas ir Līgas roku darbs.

Foto no Līgas Dīriķes albuma

kāda vietējā valdīšana bijusi, vienmēr palicis nomalē. Par ko gan skumt? Autobusu satiksme ir, sākumskola un bērnudārzs, beidzot arī ceļš no Bebriem ir sakārtots, kas atvieglo dzīvi.

Katrai sezonai savs darbs

Pašlaik Līga algotu darbu nestrādā, taču, rokas klēpi salikusī, nesēž. Kā pati saka, katrai sezonai savs darbs un relaksācija reizē. Rudens un ziemas garajos vakaros laiku aizņem dažādi rokdarbi, savukārt no pavasara — veselīgu sīrupu pagatavošana.

Rokdarbnieki neko ārā nemet, visam redz otru iespēju. Liels ieguvums ir tas, ka man nav jālauza galva, ko dāvināt svētkos. Šobrīd kā brīvprātīgā baznīcā krēsliem sašūšu paliktņus.

Lai pagatavotu sīrupus, vispirms jāsadā izejvielas. Pavasaros apkārtnes mežos savāc priežu čiekurus, te palīdz arī dzīvesbiedrs. Ejoj pastaigās, kur ierauga, saplūc ceļmallapas. “Katra lapiņa ir manu roku mazgāta,” noteic Līga. “Laika gaitā esmu sapratusi, ka tie ļoti palīdz. Ja bērni saaukstējas, lieto manis gatavotos sīrupus. Ar antibiotikām neesam ārstējušies.” Pamazām tiek vākti citi augi — pelašķi, āboliņš, piparmētras, vīgrīzes —, no kuriem arī top sīrupi.

Sīrupus ir novērtējuši arī ģimenes draugi. “Tagad jau tā ir ļoti popu-

lāra nodarbe, manuprāt, katrs otrs sev tos pagatavo,” domā iršēniete.

Pērnā gada beigās Kokneses tūrisma informācijas centra rīkotajā Ziemassvētku tirdziņā Līga piedāvāja savu veikumu — sīrupus, adventes vainagus un citus darinājumus. “Konkurence liela, bet tā mani nebiedē, jo katram ir savs stils, un katram ir iespēja atrast savu pircēju.” Taču, neapšaubāmi, noder arī tirdzniecībā gūtās prasmes. Piedāvājot sīrupus, jābūt degustēšanas iespējai un jānodrošina mazāki tilpumi, kaut vai kā dāvana.

Vainagiem tiek izmantoti dabas materiāli, ko Iršu pusē sagādāt nav problēmu — čiekuri un ozolziļes ir visapkārt. “Man nepatīk sēdēt uz vietas un darīt vienu un to pašu, gribas izmēģināt ko jaunu,” saka iršēniete.

Idejas izrāda internetā

Rudeni un ziemā Līgas laiku aizņem dažādi rokdarbi. Tagad ir iespēja rokdarbiem atvēlēt visu istabu. Šūt viņa iemācījusies jau bērnībā un neseni iemaņas nostiprinājusi kursos. Iršēniete cer, ka šīs prasmes noderēs arī jaunajā dzīvesvietā. Vai-cāta, ko vislabāk patīk šūt, Līga nosmej un teic, ka vieglāk pateikt, ko nepatīk darīt. Un tā ir rāvējslēdzēju iešūšana. Pagaidām pašas un citu priekam tiek šūti dažādi suveniņi un arī kādas praktiskas lietiņas, piemēram, ceļojumu spilventiņi, TV pulsts turētāji. Katra ideja tiek ieviesta internetā, lai zinātu, vai būs interese par to.

Lai paplašinātu savu darbošanās lauciņu, Līga cenšas apmeklēt dažādas meistarklases. Tādā veidā viņa ir apgūvusi ādas auskaru izgatavošanu, filcēšanu un citas prasmes. “Katrā apgūstu kaut ko, kad viens apņik, ķeros klāt kam citam,” saka Līga. “Rokdarbnieki neko ārā ne-

met, visam redz otru iespēju. Liels ieguvums ir tas, ka man nav jālauza galva, ko dāvināt svētkos. Šobrīd kā brīvprātīgā baznīcā krēsliem sašūšu paliktņus.”

Vienīgais pelnītājs ģimenē ir vīrs Jānis. Uz vietas šobrīd darba nav, un mājās viņš ir nedēļas nogalēs. Tagad ģimenei vislielākās raizes sagādā komunālo pakalpojumu rēķinu samaksa.

Daudz aktivitāšu

Vaicāta, vai dzīve laukos nešķiet drūma, Līga atbild: “Nekādā ziņā! Ja tev ir idejas, ko īstenot, tad viss ir kārtībā. Limbažos es sīrupus vāriju dārzā, te es to daru mājās. Šeit vēl dārza nav, taču domāju par mazu zemes gabaliņu.”

Šobrīd Līga labprāt izmantotu Nodarbinātības valsts aģentūras iespēju, lai mācītos uzņēmējdarbības kursus. Gribētu izveidot savu mazo uzņēmumu, bet pagaidām pietrūkst teorētisko zināšanu: “Lai kaut ko sāktu, man vajadzīga ievirze. Ceru, ka kursī to palīdzēs izprast. Varbūt ar laiku varētu iesaistīties kādā projektā un attīstīt ražošanu.”

Iedzīvotāji ir ļoti saliedēti, atsaucīgi. Dejoju čigānu dejas vietējā kolektīvā “Zeltenes”. Braucam visur, kur mūs aicina un gaida. Iršos ir “mamanet” treniņi, kuros mammas var spēlēt bumbu. Vēl iemesls, kāpēc arī pārcēlos, jo redzēju ļoti daudz aktivitāšu, esmu pēc horoskopa Zirgs un gribu būt cilvēks, Limbažos bija darbs un mājas. Vasarā iesaistījos Pērses briesmas projektā, ar citiem dejoju arī zumbu. Pagasta pakalpojumu centra vadītāja Lāsma Ruža-Riekstiņa, kultūras dzīves organizatore Daiga Andersone un citi dzīvi Iršos padara interesantu. Nevienu mirkli nenožēloju, ka pārcēlos!” ♦